

D. Russell Humphreys, Ph.D.

ŚWIADECTWO NA RZECZ MŁODEGO ŚWIATA

Oto lista zjawisk przyrodniczych niezgodnych z ewolucyjną ideą, że Ziemia i Wszechświat liczą sobie miliardy lat. Każdy wymieniony punkt narzuca maksymalny możliwy wiek, który jednak jest dużo mniejszy niż wymagany wiek ewolucyjny. Scenariusze ewolucyjne muszą wyjaśnić te poważne rozbieżności, jeśli mamy je traktować poważnie.

Istnieje dużo więcej świadectw na rzecz młodego Wszechświata, ale wybrałem właśnie te z powodu ich zwięzłości i prostoty. Niektóry z wymienionych punktów na tej liście można pogodzić z ideą starego Wszechświata tylko poprzez dokonanie serii nieprawdopodobnych i nieudowodnionych założeń; inne pasują tylko do koncepcji młodego Wszechświata.

Poniżej często odwołuję się do wyników mówiących o milionach lat. Proszę pamiętać, że mowa jest o maksymalnym możliwym wieku, a nie o wieku faktycznym. W ten sposób takie „górne granice” (a) zaprzeczają miliardoletniej ewolucyjnej skali czasu oraz (b) są doskonale zgodne z biblijną skalą czasu mówiącą o 6 000 – 10 000 lat.

1. Galaktyki wirują zbyt szybko

Gwiazdy naszej własnej galaktyki, Drogi Mlecznej, rotują wokół centra galaktycznego z różnymi prędkościami, przy czym bliższe środka poruszają się szybciej niż dalsze. Obserwowane prędkości rotacji są tak szybkie, że gdyby nasza galaktyka miała więcej niż kilkaset milionów lat, stanowiłaby rozmazaną plamę gwiazd zamiast obecnego spiralnego kształtu.¹

A jednak zakłada się, że nasza galaktyka ma przynajmniej **10 miliardów lat**. Ewolucjoniści nazywają to „dylematem zwijania się” i próbują rozwiązać go

¹ H. Scheffler and H. Elsasser, **Physics of the Galaxy and Interstellar Matter**, Springer-Verlag, Berlin 1987, s. 352-353; H.S. Slusher, **The Age of the Cosmos**, Technical Monograph No. 9, Institute for Creation Research, El Cajon, CA 1980, s. 15-16.

przy pomocy skomplikowanej teorii „fal gęstości”.² Ta teoria ma problemy pojęciowe i nie jest potwierdzona przez obserwację. Ten sam dylemat stosuje się także do innych galaktyk. Żadnego takiego dylematu nie ma, jeśli przyjmie się, że galaktyki zostały stworzone niedawno.

2. Komety zbyt szybko się rozpadają

Według teorii ewolucyjnej zakłada się, że komety mają ten sam wiek jak Układ Słoneczny, tj. około **pięciu miliardów lat**. Jednak za każdym razem, gdy komety zbliża się do Słońca, traci tak wiele swej materii, że nie mogłyby przetrwać dłużej niż około **100 000 lat**. Wiele komet ma zwykle wiek około **10 000 lat**.³

Ewolucjoniści wyjaśniają tę rozbieżność zakładając, że:

- Komety pochodzą z niezobserwowanej „chmury Oorta” znajdującej się daleko za orbitą Plutona, gdzie chronione są przed zniszczeniem ze strony Słońca.
- Mało prawdopodobne oddziaływania grawitacyjne z rzadko mijanymi gwiazdami często wyrzucają komety z tej „chmury” do Układu Słonecznego.
- Dalsze mało prawdopodobne oddziaływania z planetami spowalniają nadlatujące komety.

W ten sposób zakłada się, że Układ Słoneczny napelnia się kometami, gdy wcześniejsze ulegną destrukcji. Wszystko to ma się zdarzać wystarczająco często, by wyjaśnić setki zaobserwowanych komet.⁴

Jak dotąd żadne z tych założeń nie znalazło potwierdzenia czy to w obserwacjach, czy w realistycznych obliczeniach.

3. Kontynenty Ziemi erodują zbyt szybko

Każdego roku woda i wiatry erodują ok. 25 miliardów ton gruntu i skały z kontynentów i umieszczają je w oceanach.⁵ W tym tempie tylko 15 milionów

² Scheffler and Elsasser, **Physics...**, s. 401-413.

³ P.F. Steidl, „Planets, comets, and asteroids”, w: G. Mulfinger (ed.), **Design and Origin in Astronomy**, Creation Research Society Books, Norcross, GA 1983, s. 73-106.

⁴ F.L. Whipple, „Background of modern comet theory”, *Nature* 1976, vol. 263, Sept. 2, s. 15.

lat wystarczyłoby, by zerodować wszystkie lądy znajdujące się powyżej poziomu morza. A jednak zakłada się, że większość lądu znajduje się powyżej tego poziomu przez setki milionów lat. Teorie dotyczące podnoszenia się lądu w miarę, jak staje się on lżejszy wskutek erozji, są nieadekwatne, by skompensować całą tę różnicę.

4. Niewystarczająca ilość osadu na dnie mórz

Najnowsze teorie geologiczne (tektoniki płyt) mówią, że dna oceanów mają 200 milionów lat. Przy obecnym tempie osadzania się materiału pochodzącego z kontynentów powinno na dnie oceanu znajdować się wiele kilometrów osadu. A jednak średnio dno oceanu ma zaledwie około 250 metrów osadu.⁶

Wynika z tego, że obecne dna oceanów istniały mniej niż 15 milionów lat. Niektórzy ewolucjoniści argumentują, że teorie subdukcji (wielkie obszary dna oceanicznego wpychane są w głąb Ziemi) mogą przewyciężyć ten problem. Jednakże wolne tempo subdukcji implikowane przez wspomniany wyżej pogląd o „200 milionach lat” nie byłoby w stanie usunąć więcej niż 10 procent napływającego osadu. Jest to zbyt niewielka ilość, by wyjaśnić tę rozbieżność. Istnieją także duże obszary dna morskiego (na przykład Morze Tasmańskie w pobliżu Australii), które nie mogą stanowić części takich „stref subdukcji”. Z tych powodów argument na rzecz młodego wieku dna mórz wydaje się być poprawny.

5. Ocean akumuluje sól zbyt szybko

Każdego roku rzeki⁷ i inne źródła przenoszą ponad 450 milionów ton sodu do oceanu. Tylko 27 procent tego sodu przedostaje się rocznie z powrotem z morza.⁸ O ile wiadomo, reszta po prostu akumuluje się w oceanie.

⁵ V.V. Gordeyew *et al.*, „The average chemical composition of suspensions in the world's rivers and the supply of sediments to the ocean by streams”, *Doklady Akademii Nauk SSSR*, 1980, vol. 238, s. 150.

⁶ S.A. Austin, informacja prywatna, Institute for Creation Research, El Cajon, California, 7 lipca 1988.

⁷ M. Maybeck, „Concentrations des eaux fluviales en elements majeurs et apports en solution aux oceans”, *Rev. de Geol. Dyn. Phys.*, 1979, vol. 21, s. 215.

Gdyby morze nie posiadało na początku żadnego sodu, to zebrałoby swoją obecną ilość w ciągu mniej niż 42 miliony lat przy dzisiejszym tempie jego transportu.⁹ Jest to liczba dużo mniejsza niż wyobrażany sobie ewolucyjny wiek oceanu – *trzy miliardy lat*.

Zwykle na tę rozbieżność udziela się odpowiedzi, że dawniejsze tempo przenoszenie sodu do oceanu było mniejsze, a powrotu – większe. Jednak obliczenia najbardziej korzystne dla ewolucyjnego scenariusza nadal dają *maksymalny* wiek tylko około **62 milionów lat**.¹⁰ Obliczenia przeprowadzane dla wielu innych składników wody morskiej dają dużo młodszy wiek dla oceanu.¹¹

6. Pole magnetyczne Ziemi zanika zbyt szybko

Energia zmagazynowana w ziemskim polu magnetycznym zmniejszyła się 2,7 razy przez ostatnie 1000 lat.¹² Teorie ewolucjonistyczne wyjaśniające ten szybki spadek, jak również to, jak Ziemia mogła utrzymać swoje pole magnetyczne przez miliardy lat, są bardzo złożone i nieadekwatne.

Istnieje dużo lepsza teoria – kreacjonistyczna. Jest jasna, oparta na rzetelnej fizyce i wyjaśnia wiele cech tego pola: jego stworzenie, szybkie odwrócenia kierunku w czasie Potopu z Księgi Rodzaju, fluktuacje natężenia (w górę i w dół) aż do mniej więcej okresu, w którym żył Chrystus, i stały spadek od tego czasu.¹³

⁸ S.A. Austin and D.R. Humphreys, „The sea’s missing salt: a dilemma for evolutionists, **Proceedings of the Second International Conference on Creationism**, vol. II, Creation Science Fellowship, Pittsburgh 1991, w druku [artykuł ten, dziś już wydrukowany, znajdował się w druku w czasie powstania tłumaczonego tekstu – uw. tłumacza]; F.L. Sayles and P.C. Mangelsdorf, „Cation-exchange characteristics of Amazon River suspended sediment and its reaction with seawater, *Geochimica et Cosmochimica Acta* 1979, vol. 41, s. 767.

⁹ Austin and Humphreys, „The sea’s missing salt...”.

¹⁰ *Ibid.*

¹¹ S.A. Austin, „Evolution: the oceans say no!”, *ICR Impact*, No. 8, Institute for Creation Research, El Cajon, CA., October 1973.

¹² R.T. Merrill and M.W. McElhinney, **The Earth’s Magnetic Field**, Academic Press, London 1983, s. 101-106.

¹³ D.R. Humphreys, „Reversals of the earth’s magnetic field during the Genesis flood”, **Proceedings of the First International Conference on Creationism**, vol. II, Creation

Teoria ta dopasowuje dane paleomagnetyczne, historyczne i obecne.¹⁴ Głównym jej wynikiem jest to, że energia pola (nie jego lokalne natężenie) zawsze zmniejszała się przynajmniej tak szybko jak obecnie. Przy tym tempie spadku pole nie mogłoby istnieć więcej niż **10 000 lat**.¹⁵

7. Wielowarstwowe skamieniałości

Skamieniałości wielowarstwowe penetrujące więcej niż jedną warstwę geologiczną są opisane w akceptowanej literaturze geologicznej. Na przykład w The Joggins, Nova Scotia (Kanada) wiele wyprostowanych skamieniałych drzew jest rozrzuconych na głębokości 760 metrów warstw geologicznych przekraczając 20 granic między warstwami.¹⁶ Drzewa te musiały być zakopane szybciej, niż by mogły zniszczyć. Pociąga to, że cała formacja została uformowana **najwyżej w ciągu kilku lat**.¹⁷ Ale teoria ewolucji twierdzi, że górne warstwy zostały uformowane *miliony lat* po powstaniu warstw dolnych.

8. Wiele powyginanych warstw zbyt ściśle przylega do siebie

W wielu górzystych rejonach warstwy grubości setek metrów są powyginane i zawinięte. Konwencjonalna geologiczna skala czasu orzeka, że formacje te zostały głęboko zakopane i zakrzepły *setki milionów lat zanim* uległy wygięciu. A jednak zagięcia te nastąpiły bez popękań z promieniami tak małymi, że cała formacja musiała być jeszcze wilgotna i niezestalona, kiedy

Science Fellowship, Pittsburgh, PA, 1987, s. 113-126. [Uwaga wydawcy: jest to ulepszenie klasycznej pracy prof. Barnesa, a nie alternatywne wobec niej ujęcie.]

¹⁴ R.S. Coe and M. Prévot, „Evidence suggesting extremely rapid field variation during a geomagnetic reversal”, *Earth and Planetary Science Letters*, April 1989, vol. 92, s. 292-298.

¹⁵ D.R. Humphreys, „Physical mechanism for reversals of the earth's magnetic field during the flood”, **Proceedings of the Second International Conference on Creationism**, vol. II, Creation Science Fellowship, Pittsburgh 1991, w druku (patrz uwagę tłumacza w przyp. 8).

¹⁶ C.O. Dunbar, **Historical Geology**, 2nd ed., Wiley, New York 1960, s. 227.

¹⁷ N.A. Rupke, „Prolegomena to a study of cataclysmal sedimentation”, w: .E. Lammerts (ed.), **Why Not Creation?**, Creation Research Society, Norcross, GA, 1970, s. 152-158.

następowało wyginanie. Wynika z tego, że czas między ułożeniem warstw i ich wygięciem był **mniejszy niż najwyżej tysiące lat.**¹⁸

9. Niedopasowane skamieniałości

Wedle ewolucyjnej skali czasu sosny pojawiły się dopiero *350 milionów lat* temu. Ale pyłek skamieniałych sosen odkryto w prekambryjskim łożysku Hakatai Wielkiego Kanionu, o którym twierdzi się, że ma około *1,5 miliarda lat*, co jest wiekiem większym niż ewolucyjny wiek pojawienia się jakiegokolwiek lądowego życia. Początkowe badania zostały troskliwie powtórzone i sprawdzone w ściśle kontrolowanych warunkach przez zespół uczonych, którzy zbadali skamieniały pyłek przy pomocy skanowania mikroskopami elektronowymi. Otrzymano też niezależne oceny od innych ekspertów.¹⁹ Odkrycia tego rodzaju **poddają w wątpliwość metody wyznaczania wieku, a więc i ewolucyjną skalę czasu.**

10. Kopalna radioaktywność skraca „ery geologiczne” do kilku lat

Aureole radiowe (*radiohalos*) są barwnymi pierścieniami ukształtowanymi wokół mikroskopijnych fragmentów radioaktywnych minerałów w kryształach skalnych. Są one kopalnym świadectwem rozpadu promieniotwórczego.²⁰ „Zduszone” otoczki radiowe Polonu-210 wskazują, że formacje jurajskie, triasu i eocenu na Colorado Plateau zostały utworzone **w ciągu miesięcy** jedna od drugiej, a nie *setki milionów lat*, czego wymaga konwencjonalna skala czasu.²¹

¹⁸ S.A. Austin and J.D. Morris, „Tight folds and clastic dikes as evidence for rapid deposition and deformation of two very thick stratigraphic sequences”, **Proceedings of the First International Conference on Creationism**, vol. II, Creation Science Fellowship, Pittsburgh 1987, s. 3-15.

¹⁹ G.F. Howe *et al.*, „Creation Research Society studies on Precambrian pollen”, part III: „A pollen analysis of Hakatai Shale and other Grand Canyon rocks”, *Creation Research Society Quarterly*, March 1988, vol. 24, s. 173-182.

²⁰ R.V. Gentry, „Radioactive Halos”, *Annual Review of Nuclear Science* 1973, vol. 23, s. 347-362.

²¹ R.V. Gentry *et al.*, „Radiohalos in coalified wood: new evidence relating to time of uranium introduction and coalification”, *Science*, October 15, 1976, vol. 194, s. 315-318.

„Sieroce” otoczki radiowe polonu-218 bez świadectwa ich pierwiastków wyjściowych implikują albo nagłe stworzenie, albo **drastyczne zmiany tempa rozpadu promieniotwórczego**.²²

11. Niewystarczająca ilość helu w atmosferze ziemskiej

Wszystkie naturalnie występujące rodziny pierwiastków radioaktywnych generują hel podczas rozpadu. Jeśli taki rozpad zachodził przez miliardy lat, jak twierdzą ewolucjoniści, to wiele helu powinno znaleźć się w atmosferze ziemskiej. Uwzględniając powolne tempo ucieczki helu z atmosfery w przestrzeń kosmiczną i zakładając, że początkowo nie było żadnego helu w atmosferze, zgromadzenie tej małej ilości helu w dzisiejszym powietrzu zajęłoby mniej niż **dwa miliony lat**.²³

Znaczy to, że atmosfera jest dużo młodsza niż ewolucyjne *pięć miliardów lat* — co ponownie zgodne jest z niedawnym stworzeniem (6 000 – 10 000 lat) funkcjonującej atmosfery.

12. Zbyt wiele helu w gorących skałach

Studium opublikowane w *Geophysical Research Letters* pokazuje, że hel produkowany przez rozpad promieniotwórczy w głębokich gorących skałach nie miał czasu, by się stamtąd wydostać. Chociaż skały mają mieć *miliardy lat*, to utrzymywanie się w nich helu sugeruje wiek **dużo mniejszy niż miliony lat**.²⁴

13. Niewystarczająca ilość szkieletów z epoki kamiennej

Antropologowie ewolucjonistyczni twierdzą, że Epoka Kamienna trwała przynajmniej *100 000 lat* i podczas niej światowa populacja ludzi

²² R.V. Gentry, „Radiohalos in a radiochronological and cosmological perspective”, *Science*, April 5, 1974, vol. 184, s. 62-66; R.V. Gentry, **Creation's Tiny Mystery**, Earth Science Associates, Knoxville, TN, 1986, s. 23-37, 51-59, 61-62.

²³ L. Vardiman, „The age of the earth's atmosphere estimated by its helium content”, **Proceedings of the First International Conference on Creationism**, vol. II, Creation Science Fellowship, Pittsburgh 1987, s. 187-195.

²⁴ R.V. Gentry *et al.*, „Differential helium retention in zircons: implications for nuclear waste management”, *Geophysical Research Letters*, October 1982, vol. 9, s. 1129-1130.

neandertalskich i Cro-magnon była z grubsza stała wahając się od jednego miliona do 10 milionów. Przez cały ten czas grzebali oni zmarłych razem z wytworami swojej kultury.²⁵

Wedle tego scenariusza neandertalczycy i ludzie z Cro-Magnon pogrzebali przynajmniej cztery miliardy ciał.²⁶ Jeśli ewolucjonistyczna skala czasu jest poprawna, to pogrzebane kości winny przetrwać dużo dłużej niż 100 000 lat. Tak więc wiele z zakładanych czterech miliardów szkieletów z Epoki Kamiennej powinno się nadal znajdować wokół nas (oraz pogrzebane wytwory ich kultury). A jednak tylko niewielki ułamek z tej liczby został odnaleziony.

Wynika z tego, że Epoka Kamienna była dużo krótsza, niż sądzą ewolucjoniści, na wielu terenach trwała ona kilkaset lat.

14. Rolę uprawia się od niedawna

Zwykle obraz ewolucjonistyczny przedstawia ludzi jako myśliwych i zbieraczy żyjących 100 000 lat Epoki Kamiennej, zanim odkryli oni uprawę roli mniej niż 10 000 lat temu.²⁷ Jednak świadectwo archeologiczne pokazuje, iż ludzie Epoki Kamiennej byli równie inteligentni jak my.

Jest bardzo nieprawdopodobne, że nikt z czterech miliardów ludzi wspomnianych w punkcie 13 powyżej nie potrafił odkryć, iż rośliny wyrastają z nasion. Bardziej prawdopodobne jest, że ludzie obywali się bez uprawy roli mniej niż kilkaset lat, jeśli w ogóle istniał taki okres.²⁸

15. Zarejestrowana historia jest zbyt krótka

Według ewolucjonistów człowiek Epoki Kamiennej istniał przez *100 000 lat*, zanim zaczął spisywać swe dzieje około **4 000 do 5 000 lat** temu. Człowiek prehistoryczny budował megalityczne pomniki, wykonywał piękne malowidła w

²⁵ E.S. Deevey, „The human population”, *Scientific American*, Sept. 1960, vol. 203, s. 194-204.

²⁶ J.O. Dritt, „Man's earliest beginnings: discrepancies in the evolutionary timetable”, w: **Proceedings of the Second International Conference on Creationism**, vol. 1, Creation Science Fellowship, Pittsburgh 1991, s. 73-78.

²⁷ Deevey, „The human...”.

²⁸ Dritt, „Man's earliest beginnings...”.

jaskiniach i rejestrował fazy Księżyca.²⁹ Dlaczego miałby czekać tysiąc stuleci, zanim. użył tych samych umiejętności do zapisywania historii?³⁰ Bardziej prawdopodobna jest biblijna (hebrajska) skala czasu.

D. Russell Humphreys, Ph.D.

²⁹ A. Marshak, „Exploring the mind of Ice man”, *National Geographic*, January 1975, vol. 147, s. 64-89.

³⁰ Drit, „Man's earliest beginnings...”.

(D. Russell Humphreys, Ph.D., **Evidence for a young world**, tract published by Creation Science Foundation, P.O. Box 302, Sunnybank, Queensland, 4109 Australia; za zgodą CSF z języka angielskiego tłum. Mieczysław Pajewski)